

Fabio Pusterla

GALERIJA EVOLUCIJE¹

1

Masivan, besan,
primaš one koji kucaju na nebu izgubljenih.

Imaš telo od slame, perje
nekog ko je zauvek nestao, veštačko,
i u dnu očne duplje
poslednji blesak okna,
posustali let.

Ti primaš one koji kucaju na nebu izgubljenih.

*Ovde se ostalo bez korena. Ovde se nasilje uobičajilo.
Zbog ovog odsečenog cveta
okolnosti su odlučile jednom zasvagda
i svi su okolnosti prepoznali kao zakon.
Tačnije rečeno, krivica je
poništila samu sebe poništavajući
predmet vlastitog nasilja.*

Odrezano krilo džabe leti
porečeni život ne živi i ne govori.

Izumiranje, usahlost. Nikakvog svedoka. Zamoreni
stomaci grgolje siti.

Odrezano krilo je zakon.

¹ Velika galerija pariskog Nacionalnog prirodnjačkog muzeja posvećena evoluciji. Na početku odeljka sa izumrlim životinjama, zapravo vrste senovitog hodnika (*galerija* znači i prolaz, tunel, lagum), kao neki turobni majordom, po rečima samog autora, dočekuje vas primerak ptice dodo, nezgrapne i tragične. (*Prim. prev.*)

2

*Poslednji prvorodeni,
prljavobeli: ispiljeni, behu, perje
mlako, pokreti još nesigurni, krivudavi.
Behu drhtaji i senke sveća, slaba svetla,
prigušena: i koja milina, u gnezdima,
koje poverenje. Poslednji,
rođeni ni za šta i za plen, gacali su
još na pesku: behu tela
puna, damarajuća. Slomiti ih bilo je lako,
bezbolno.*

3

Galerija sadrži
sramnu krivicu živih.
Pod oknima
savršeno poredanim
leševi
nastavljaju da viču
na nerazumljivom jeziku, zverskom.

4

*Voda, misli se na vodu koje nema.
Tražiti vodu, stalno: piti
zajedno, mada u snu. Rame uz rame,
mrmoreći, i podizati
kljun prema suncu
što izgreva. Ovde smo dole,
jogunasti u reci dok sviće,
a iznad vode naše telo
isparava, kao nečujna pesma.*

5

I gde će otići, koja će ih koreografija
ukomponovati u formi putovanja?

Divalj i krotak, blag i pritajen,
čeljust, krilo i surla u hodu.

Odlaze, sada bez tragova, u mrak.
Korak koji zove, vreme koje se guta.

6

*Drugima budućnost, drugima prošlost,
nama samo porečena sadašnjost.*

*Nama glad, nama žeđ,
nama svetlost ali drugima mreža;
nama kandža, nama bes,
drugima lukavstvo što zatvara kavez.
Oči što gledaju zlato sunca,
ruke što dave ove reči.
Proboden mesec, obešeno nebo,
drvo od suza, spaljena šuma.*

*Drugima izbor, drugima plan,
nama pulsiranje krvi u grudima.
Nama miris, nama trka,
drugima hvataljka, mengele, bič.
Nama bol, drugima sažaljenje,
nama život koji nema žaljenje.*

*Divan mesec, šuma zavijanje,
drveno nebo, odsjaj livade.*

*Drugima budućnost, drugima prošlost,
nama samo začarana sadašnjost.*

7

*Ovo je proplanak, otvoreni osmeh
trave između tamnog drveća.
Ovde je sijao mesec, kad bi se podigao pogled
jurile bi zvezde, planete.*

*Ovo je naš proplanak gde slušaš
brujanje prostora koji te razdire. Vibracije
tamne materije, večitog
inertnog rada svoda. Tunel*

*bez svetlosti, mehur tišine. Spokoj kojim prođu
samo daleki talasi, neodgonetljivi.*

8

Padali su malaksali na nogama? Ludeli?
Ili su hodali dugo, usamljeni
po najjalovijim ravnicama? Jalovi i oni sami, osuđeni
da vladaju prazninom? Jesu li bili gonjeni?

A cvetovi: kako su umirali cvetovi?

9

*Na obalama, silazeći prema vodi, oprezno.
Kroz lišće, vireći. Na granama.
Micaj svake tetive, disanje
svega. Na obalama,
silazeći prema vodi. Samo to.*

Na obalama, kroz lišće, na granama.

APRIL 2006. RAZGLEDNICE IZ ITALIJE

2

Posle Marcabota, kad se put uzvere
prema bastionu Apenina, duž Sete,
usamljena
ptica širokih krila kružila je
iznad zastoja, polako.
Nedostižan, satima, Pjan del Voljo:
kamion s prikolicom, isprečen, možda mrtvi.
Tako je barem iz jednog kombija staloženo
objašnjavao čovek, i potom pokušavao da smiri
blagog mladića, tetraplegičara,
vezanog za sedište, koji je vikao.

Improvizovani trg, autoput, kivan,
puni se ljudima: ko puši, ko telefonira,
jedan fotografiše neobičan
predeo, drugi ostaje
u kolima i dok umače keks
u tamni krem, sluša tehno
i brujanje besnog motora.

Evo nas ovde, zatvor smo nas samih,
lišeni izbora, stisnuti između čekanja i sumnje,
zatočeni u putovanju i gluvi za sid.

Visoko na zidinama
jurio je pendolino za Bolonju.

3

Dovoljan je zrak sunca i pale se
ribe i životinje na obalama: i kako blešte
najsvetliji listići, i ti mermerni
prevoji na grimasama prokletih,
belilo i kreature
iz Orvijeta. Ali u kafeu,
nagnuti nad tasterima, dečaci
pokreću virtuelne fudbalere, i pri svakoj
akciji obasja se ekran praskom sa tribina.
I moj sin
povremeno je s njima; ali ne zna
čemu služi zeleno dugme, ili plavo,
i pita to veseo
svoje nove drugare. Koji ga gledaju
zapanjeni, odjednom zanemeli.
*Pa ti si stranac, kažu, ne znaš
ni kako se igra?* I njihova sumnja
tehnička, ne jezička,
izgleda mi okrutno.

5

Ko je ovaj što puši pored mene
svoju toskansku cigaru između škrtih
i uljudnih reči, i osmehuje se
u treperavom jutarnjem vazduhu, baca pogled
na krovove, na žene što prolaze, na oblake,
presavija svoje pljačkaške novine, podiže
glavu i odlazi sa svojom suprugom kao neko
ko je opet pobedio, kao što uvek zna
da je pobedio: pobedio, uostalom, koga?

On je on, ja možda ja, niko nije mi.

(Sa italijanskog preveo **Dejan Ilić**)